

சிவமயம்

மாவைச் சுப்பிரமணியக் கடவுள்
பதிகம்

இது

மாவைக் குருமணி

ஸ்வாமி. குமாரசுவாமிக் குருக்கள்
(செல்லக் குருக்கள்)

அவர்கள் இயற்றியது.

இரண்டாம் பதிப்பு

மாவை

வேதாகம நூல் நிலைய வெளியீடு

விசுவாவசு ஸ்ரீ வைகாசி மீ 1965.

உ
சிவமயம்

மாலைச் சுப்பிரமணியக் கடவுள்
பதிகம்

இது

மாலைக் குருமணி

ஸ்வாமி. குமாரசுவாமிக் குருக்கள்
(செல்லக் குருக்கள்)

அவர்கள் இயற்றியது.

இரண்டாம் பதிப்பு

மாலை

வேதாகம நூல் நிலைய வெளியீடு

விசுவாவசு ஸ்ரீ வைகாசி மீ 1965.

உ
சிவமயம்

முதலாம் பதிப்பின்
சிறப்புப்பாயிரம்

ஸ்ரீமத். சுவாமிநாத பண்டிதரவர்கள்
இயற்றியது.

கலித்துறை

நாவைக் குமார முதமா நயக்க நனிபுலவர்
பூவைக் குமார மிகுமீழ மண்டலப் பொற்பதியார்
மாவைக் குமார சுவாமி வரதன் மகிழ்பதிகப்
பாவைக் குமார சுவாமிப் பனவன் பகர்ந்தனனே.

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

“மாவைச் சுப்பிரமணியக் கடவுள் பதிகம்” எனப் பெயரிய இச்சிறு நூல் ஈழமணித் திருநாட்டின் வடபால் அமைந்துள்ளதும் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் முச்சிறப்பும் ஒருங்கு பெற்றதுமாகிய மாவிட்டபுரம் என்னும் மாண்பு மிக்க பழம்பதியில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ வள்ளி தெய்வயானை சமேத சுப்பிரமணியப் பெருமான் மீது பாடப்பட்டதொன்றாகும். இதன் நூலாசிரியர் தில்லைவாழந்தணர் மரபைச் சேர்ந்தவர்; ஆதி சைவ குரு மரபினர்; வேதசிவாகம விற்பன்னர்; செந்தமிழ்வாணர்; சிறந்த கவிஞர்; குரு சிரேட்டர்; மாவை யெம்மப்பனுக்குச் சதா அபிஷேகம் செய்த அந்தணுளன்; மாவைப் புராணம் முதலாம் பனுவல் பல செய்த புலமையாளன்.

இவர், பெற்றோரால் “செல்லம்” என அன்பாக அழைக்கப்பட்டவர். குமாரசுவாமிக் குருக்கள் எனப் பொதுவாகவும் அறிஞர் பெருமக்களால் ‘குருமணி’ எனக் கௌரவமாகவும் அழைக்கப்பெற்றார்.

இந்நூல் 1914 இல் சென்னப்பட்டணம் சைவ வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. முதற் பதிப்புக்குச் சிறப்புப் பாயிரமீந்தார் அறிஞருலகு போற்றும் ஸ்ரீமத், சுவாமிநாத பண்டிதரவர்களாவர்.

இரண்டாம் பதிப்புக்கு அணிந்துரை நல்குமாறு வேத வேதாங்க விற்பன்னரும் வைதிகக் கிரியா வல்லுனரும் வியாகரண சிரோமணியும், குருமணியை நன்கறிந்தவருமாகிய பிரமஸ்ரீ. தி. சி. சீதாராமசாஸ்திரிகள் அவர்களை யாம் கேட்டுக்கொண்டபோது அவர்கள் அதை உவகையுடன் நல்கினார்கள். அவர் நன்றி என்றும் மறக்கற்பாற்றன்று.

இந்நூலை 51 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு குருமணியின் 17 வது சிரார்த்த தினமாகிய விசுவாவசு ஓடு வைகாசி மீ வளர்பிறைச் சதுர்த்தியில் (3-6-65) நிறைவாக்கித் தந்த ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகத்தார்க்கும் எம் பெருநன்றி உரித்தாகுக.

மாவிட்டபுரம்,
தெல்லிப்பளை.
31-5-65.

இங்ஙனம்,
வேதாகம நூல் நிலையத்தினர்.

ஓம் முருக

வேத வேதாங்க விற்பன்னரும், வைதிகக் கிரியா வல்லுநரும்,
வியாகரண சிரோமணியுமாகிய

பீரமயூ. தீ. கி. சீதாராம சாஸ்திரிகள் அவர்கள் அளித்த

அணிந்துரை

கலியுக வரதன் முருகப்பெருமான் ஓர் உருவமும் ஒரு குணமும் ஒரு பெயரும் ஓர் இடமும் இல்லாதவர். அந்த முருகப்பெருமானுக்குப் பல பெயர்கள் கூறி அர்ச்சித்து அடியவர் வழிபடுகின்றனர். அவைகள் காரணப் பெயர்களாகும். முருகப்பெருமானுடைய பெருமைகளை அவைகள் உணர்த்துவதாகும். உதாகரணம், சுப்பிரமணியர் என்ற நாமம் மங்களம் நிறைந்த வேதசுவரூபி என்ற கருத்தை உணர்த்துவதாகும். கார்த்திகேயன் என்ற நாமம் கிருத்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப்பட்டவர் என்ற கருத்தை உணர்த்துவதாகும் ஸ்கந்தன் என்ற நாமம் சிவமாகிய பெரும் நெருப்பிலிருந்து சிறு பொறியாக வெளி வந்தவர் என்ற கருத்தை உணர்த்துவதாகும். இவ்வாறு பெயர்கள் யாவும் காரணம் கொண்டு அமையப் பெற்றனவாகும். இவைகளுள் தலைசிறந்தனவாயும் உபநிடதங்களில் போற்றிப் புகழப்படுவதும் இடப் பெயராகவும் அமைந்தது சுகன் என்னும் நாமமாகும்.

கைவல்ய உபநிடதத்தில்,

“பரமா த்மரூபம் குகாசயம் நிஷ்களம் அத்துவிதீயம்
பீர்ம யோ வேத நிஹிதம் குகாயாம்”

என்ற மந்திரம் காணப்படுகின்றது. இதன் கருத்து பா
மான்ம சொரூபியும் கலையற்றவரும் தனக்கு நிகரற்றவரும்.

குகையில் உறைபவருமாகிய பரம்பொருளை எவன் அறிகின்றானோ, என்பதாகும். சகல ஜீவராசிகளின் ஹிருதயாகாசத்தைக் குகை என்றும், அதில் உறைபவன் குகன் என்றும் அவனை பரம்பொருள் என்றும் உபநிடத மந்திரத்தின் விளக்கமாகும். குகன் என்ற நாமம் இட ஆகுபெயராக அமைந்தது. அந்தக் குகன் என்னும் நாமம் சிவத்தை யே குறிப்பதாகும். முருகனும் சிவனும் அபின்னமானதால் (பிரிக்க முடியாததால்) முருகனுக்குச் சிறப்புப் பெயராக அமைந்தது.

“குகேதி தகராகாசஹ் வேதாந்தேஷு ச ப்யதே
தன்னிஷ்டேயம் குக: ப்ரோக்த: ஸர்வஹிநுத் கமலாஸந:”

தகராகாசத்திற்குக் குகை என்ற பெயர் வேதாந்த நூல்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அந்தக் குகையில் உறைவதால் குகன் என்று அழைக்கப்படுகின்றான். அவன் எல்லோருடைய இருதயக் கமலத்தையும் இருப்பிடமாகக் கொண்டவன். இவ்வாறு குகன் என்ற நாமாவுக்குப் பெருமையை உபநிடதங்கள் விளக்கியுள்ளன.

இத்துணை பெருமை வாய்ந்த குகன் என்னும் நாமாவை ஈற்றில் முத்திரையாகக் கொண்டு “மாவைச் சப்பிரமணியக் கடவுள் பதிகம்” என்னும் துதி நூலை மாவையம்பதியில் மாட்சியுடன் விளங்கிய சிவபூர் வேத சிவாகம பண்டிதர் குமாரசுவாமிக் குரு அவர்கள் லலிதமான நடையில் இயற்றியுள்ளார்கள்.

வீரம் பயம் அருவருப்பு முதலிய ரசங்களை உணர்த்தும் பாக்கள் வல்லின எழுத்துக்கள் நிறைந்து கடும் சொற்கள் கொண்டு அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அன்பு கருணை அமைதி பக்தி முதலிய ரசங்களை உணர்த்தும்

பாக்கள் மெல்லின எழுத்துக்கள் நிறைந்து லலிதமான சொற்கள் கொண்டு அமையப்பட வேண்டும் என்றும் ஒரு மரபு உண்டு. அதற்கு ஏற்ற முறையில் இந்தத் துதி நூல் அமைந்திருக்கின்றது. இதனைப் படிக்கும்பொழுது “காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க” என்ற அடியார் வாக்குக்கு அனுபூதியாக உள்ளக் குழையும் ஆனந்த நீர் பெருக்கும் மெய்ச் சிலிர்ப்பும் உண்டாகின்றது.

அகத்திலும் புறத்திலும் வழிபட்டு வந்த இப்பெரியாரின் வாக்கு முருக பக்தியிலீடுபட்ட அடியார்க்கு அமுதரசமாக அமைந்துள்ளது.

முருகனடியார் எவ்வாறு விளங்குவார்? எவ்வாறு முருகனை வழிபடுவார்? அவர்கள் உள்ளம் எத்தகையது? அவர்கள் பெறும் பாக்கியம் என்ன? என்ற வினாக்களுக்கு ஏற்ற மறுமொழியாக ஐந்தாவது பாட்டு மிக அழகாக அமைந்திருக்கின்றது. இப்பெரியார் ஒவ்வொரு பாட்டின் கடைசி அடியில் யான் செய்த பிழை யாதாயினு முளதேல் அதனை மன்னித்தருளுக என்று வேண்டுகின்றார்.

சகலலோக குருவாக விளங்கிய சங்கரபகவத்பாதாள் முருகனைக் குறித்து சுப்பிரமணிய புஜங்கம் என்னும் நூலை ஆக்கியுள்ளார்கள். அந்த நூலில் ஒருபாட்டு பின்வரும் கருத்தை விளக்குகின்றது.

தாயும் தந்தையும் மைந்தன் செய்யும் பிழையைப் பொறுப்பதில்லையா? சகல ஜீவராசிகளுக்கும் நீர் தந்தை. யான் உமது சிறுகைப்பிள்ளை. என் பிழையை மன்னிப்பது உமது கடமையாகும். குருநாதருடைய இக்கருத்தையே ஒவ்வொரு பாட்டின் கடைசி அடியாகத் தொகுத்திருக்கின்றார்.

கருணைக்கடலாகிய முருகனுக்கு மன்னிப்பதே கடமையாகும். பிறவி எடுத்துப் பிழை செய்தே வாழும் மக்களுக்கு மன்னிப்புக் கேட்பது உரிமையாகும். இதனைத் தவிர வேறு எதனைக் கேட்பது எதனைக் கொடுப்பது. இந்த உண்மைக் கருத்தை உள்ளத்தில் உணர்ந்து நூலாசிரியர் ஏழையேன் செய்தபிழை என்ற அடியை ஒவ்வொரு பாவினும் தொகுத்திருக்கின்றார்.

இந்த நூல் வெளிவந்து ஐம்பது ஆண்டுகள் சென்று விட்டன. மறுபடியும் புதிதாகப் பதிப்பித்து முருகனடியார்களுக்குப் பயன்படச் செய்ய வேண்டுமென்று அன்னாரின் மைந்தர் சிவஸ்ரீ பாலசுந்தரக் குரு அவர்களின் உள்ளத்தில் முருகன் திருவருள் உதயமாயிற்று. தந்தை கற்ற வேதமாகிய முதிசப் பொருளைத் தனயன் பெறுகின்றான் என்று அறநூல் கூறுகின்றது.

அறநூல் வாக்கியத்தைப் பின்பற்றித் தந்தையின் முதிசப் பொருளாகிய முருக பக்தியைப் பெற்று அவர் ஆக்கிய நூலை மறுபடியும் பதிப்பித்து அடியவர்களுக்குப் பயன்பட வேண்டுமென்று கருத்தில் கொண்டது மிக மிகப் பொருத்தமானதே. இந்த நூலை யாவரும் பெற்று அதனைப் படித்துப் பாராயணம் செய்து முருகனுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமாக வேண்டும் என்று யானும் முருகனை வேண்டி இதனை முடிக்கின்றேன்.

கி. சீதாராமசாஸ்திரிகள்.

173, நாவலர் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்,

31-5-65.

உ
சிவமயம்

மாலைச் சுப்பிரமணியக் கடவுள்
பதிகம்

காப்பு

வெண்பா

செம்பதுமை சேர்மாலைச் செய்யகுகன் மேற்பதிகம்
அம்புதுமை யாக வறைகுதற்கு — நம்புதுமை
ஆனையரு னாங்கரத்தா னன்பர்க் குதவுமடி
சோனையருள் செய்யத் துதித்து.

நூல்

ஆசிரிய விருத்தம்

திங்களொடு பாணமுத லானநவ நாயகர்கள்
சேரொளிகொ ணவரத்தினச்
செங்கனக முடியேறு குழையாறி ரண்டுமிளிர்
தேசோம யத்துருவமாந்
தேங்கருள் விழிக்கமல மீராறு கொண்டழகு
செய்யுமுக மாறினொடு
துங்கமுறு முந்துலொ டாரம்ப தக்கங்க
டொங்குநீ பத்தலங்கல்
தோயந்தமணி மார்பகம் வாய்ந்தவே லாயுதந்
துயகுலி சப்படையொடு
துயல்வரு மலர்க்கர மியல்வர வளர்ந்தோங்கு
துவிமயி லேறியிருபாற்
புங்கவர்க ளுக்கமுத மிட்டமா லிடம்வந்த
பொற்கொடியர் பற்றிநிற்பப்
புகமுமடி யாருளக் கமலத்தில் வந்திடும்
புண்ணியபு ராணமுதல்வா
பூவடியை நம்பினேன் பூசிக்கு மடியனேன்
புன்மைதீர்த் தருளவேண்டும்
எங்குமுள பொருளாயு மென்னுளக் கவலைதனை
யேனொழிக் காதொளித்தாய்
ஏழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
னின்னெபொ றுத்தருளுவா
யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
யீசகுரு நாதகுகனே. (க)

அரிபிரம ரறியாத வானந்த சோதியா
 யகிலாண்ட மாகியுற்ற
 வாதிசிவ நேத்திரத தாறுபொறி யாகவந்
 தவியாத சோதியாகி
 யனலனோ டனிலனும் மாற்றாம லாற்றியே
 யணிகங்கை வைப்பவதுதன்
 வரிதிரைக் கையினுற் சரவணப் பொய்கையின்
 வைக்கவந்தா றுருவமாய்
 வாடாத மாதாறு முழையூறு பாலமுத
 வாரியுண் டாடிநிற்கும்
 வடிவினைக் காணநின் னன்னையும் மத்தனும்
 மால்விடையி வர்ந்து வந்து
 கருதின ரெடுத்தநன் மணிமார்பு றத்தழீஇக்
 காதலாலொன் றுசேர்த்துக்
 கந்தனெனு நாமமிட் டவர்நடு விருத்துறக்
 காணுசோமா ஸ்கந்தமாய்க்
 காரோறு வானநெறி தானேறு கையூறு
 கந்தகிரி வந்தபரமே
 இருவினைக் கீடான வாசையுற் றுழலுவேற்
 கெப்போது னருள்கிடைக்கு
 மேழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
 னின்னெபொ றுத்தருளுவா
 யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
 யீசகுரு நாதகுகனே. (2)

கங்கையைத் தலைமீது மங்கையை மடிமீது
 கண்டழகு கொண்டசுடரைக்
 கருத்தினி லிருத்தியனு பூதியின னுகியவ
 கத்தியனி ரந்துநிற்பக்
 கணைஞான வுபதேச குருவாகி யினியதமிழ்
 காட்டுகுரு வாக்கிவைத்த
 மங்கையுமை செப்போது கொங்கைபா லமுதூறி
 வழியும் வாய் முருகவுன்றன்
 மாறிலா வாறெழுத் தோதுவார் தீவினை
 மாய்வதற் கையமுண்டோ
 வரிசைபெற் றுயர்தேவ ரெல்லோரு முன்னமம்
 வாயாலி சைத்தவரலோ
 அங்கியொரு கையில்வைத் தடியின்மற் றொருகைவைத்
 தபயமொடு தமருகம்மு
 மமரவைத் தமராத திமிரபத கன்முதுகி
 னடிவைத்து நடனமாடி
 யானந்த மொடுநோக்க வானந்த னைத்தாவு
 மரியவரை தோறுமாடி
 இங்கெனைக் கருணையா னோக்காது கைவிடின்
 யாவரெனை யஞ்சலென்பா
 ரெழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
 னின்னெபொ றுத்தருளுவா
 யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
 யீசகுரு நாதகுகனே. (ஈ)

பங்கயன் மாயவன் னிந்திரன் வானவர்கள்
 பாலாழி கடையுநாளிற்
 பாலாகி வந்தவிட முண்ணுமென் றஞ்சியே
 பார்த்தோடி வந்தடுக்கப்
 பக்கத்த மைத்துவரு நஞ்சினை மிசைந்தபசு
 பதிதந்த பாலநின்னை
 அங்கயற் கண்ணியுமை மங்கைகண் குளிரவந்
 தாடுங்கு ழந்தையென்ப
 ரசைவற்ற மேருகிரி யிசைவுற்று வானவர்க்
 கானபே ருருவுகாட்ட
 வையநின் னுருவினைக் கண்டஞ்சி யவரழித
 லறிகிலாப் பரமவாதர்
 புங்கவர் பெரும்பகை துரத்துமொரு வேல்கொண்டு
 புரியவிழ்க டப்பமாலை
 புரளுகடி மார்பின்வட மேருநிக ரிணைமுனைகள்
 புக்குநன் கழுந்தத்தழுஉம்
 புயலளக வள்ளியொடு தெய்வானை பாங்குறப்
 புள்ளிமயி லேறிவருவாய்
 எங்கிருந் தாலுமுன் னடிமையைக் கைவிடே
 லிகபரசு கப்ரசாத
 வேழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
 னின்னேபொ றுத்தருளுவா
 யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின் மாவையேனே
 யீசகுரு நாதகுகனே. (சு)

வைகறைப் போதெழுந் தாறெழுத் தோதிவட
 வாரிதியொ டமருதீர்வை
 வார்புனன் மூழ்குவெண் ணீறப்பி யக்கமணி
 மார்புறவ ணிந்திருந்து
 மாசந்தி வந்தனை முடித்துமதி தவழ்சோலை
 மாவைநக ரத்தில்வந்து
 பொய்யெனப் புகலுமுடல் பூமியிற் புரளுறப்
 புரிவலஞ் செய்தெழுந்து
 புண்ணியமெய் யாலயத் துட்புகுந் தன்போடு
 போரானை வதனத்தனைப்
 பூசைபுரி விததபின் னாசையொடு நின்கோயிற்
 பொன்வாசல் முன்புநின்று
 கைகளைச் சிரமீது சேர்த்துநாக் குழறிடக்
 கண்ணினீ ராறுபெருகக்
 களிப்பினுட னாயிரத் தெட்டுநா மமுஞ்சொலிக்
 கடம்பலரினர்ச் சனைபுரீஇக்
 கற்பூர வாராதரி கங்கண்டு கசியுமிரு
 கண்ணுளார் தங்களுக்கிங்
 கெவ்வகைப் போகமும் மிசைவுறச் செய்துநின்
 னிணையடி யளிக்குநாத
 வேழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
 னின்னெபொ றுத்தருளுவா
 யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
 யீசகுரு நாதகுகனே. (௫)

கற்பகத் தருநீழல் பிரியாத ரம்பையர்கள்
 காட்டநா விருமங்கலம்
 கைத்தாள மொத்தாடு மாதர்வா யோடுதீங்
 கவியமுத முண்டுநீண்டு
 காழ்கொண்ட நாலுகோட் டிபமுதைத் தசுரைக்
 காதிக்குறைக் குமருவன்
 பொற்பத மிழந்துபுவி புக்கடவி போயுறப்
 புங்கவரை யேவல்கொண்டு
 புன்புலால் சுமப்பித் திருஞ்சிறைப் புகுத்துளம்
 புண்ணுறவ முங்கவைத்துப்
 புரிசடைப் பண்ணவன் பொன்னடிதனைப் பேணிப்
 பொருவில்பல் வரங்கன்கொண்டு
 அற்புதத் தாயிரத் தெட்டண்ட மரச்செய்
 தரியமா யங்கள்கற்ற
 வவ்வசுர சூரபன் மாவினைச் சங்கரித்
 தாடுமயி லொடுசேவலா
 வாக்கிமக வாணையர சேற்றிமுடி சூட்டியவ
 னருமைமக டனைமணந்த
 எற்பக வெறிக்குநின் னெழிலோங்கு புகழ்வகுத்
 திசைக்கவென் னுன்முடியுமோ
 வேழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
 னின்னேபொ றுத்தருளுவா
 யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
 யீசகுரு நாதகுகனே.

(சு)

தாமோதரக் கடவு னூபியங் கமலமலர்
 தந்தபர மேட்டிதன்னைத்
 தனையிட்டு விரிவுற்ற வுலகத்தை யருள்செய்து
 தானேது லங்குபிரம
 தற்பரா நந்தகுக வற்புதா நந்தசிவ
 சற்குண தீதநாத
 காமாதி யாறுபகை யேறாதி ருக்கவுங்
 கருத்திலெப் போதுமுன்னைக்
 கருதாத கசடரைக் கூடாதி ருக்கவுங்
 கற்றோர வைக்கணின்று
 கற்பகம் போலவுரை தப்பாது ரைக்கவுங்
 காரேறு கேட்டபணிபோல்
 ஏமாறி யெதிர்நிலா தேற்றபகை யோடவு
 மெட்டுவகை யைசவரிய
 மெல்லாமி சைந்துலகில் வாழ்ந்திருந் தீற்றினின்
 னிணையடி நிழற்கெய்தவு
 மீராறு கருணைவிழி நேராக வேணுமென்
 நென்றுமுனை யேத்தல் புரிவேன்
 ஏமார்ந்து மாநிலத் தவர்வாழ வந்தபர
 வேகாந்த நாதவொளியே
 யேழையேன் செய்த பிழையாதேனு முண்டாயி
 னின்னெபொ றுத்தருளுவா
 யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
 யீசகுரு நாதகுகனே. (௮)

ஐம்மையார் பூமிநீர் தேயுவளி யாகாச
மானவைம் பூதமுந்நீ
யரிதிங்க ளியமான னானமுன் றேடுசேர்ந்
தட்டமூர்த் தங்களுந்நீ
யாயினும் மடியாரு ளத்தினைச் சோதிக்க
வகலநின் றாய்வதுந்நீ
பொய்ம்மையாந் தாய்தந்தை மனைமக்க ளாதியாம்
பொருகடலி லிடுவதுந்நீ
பொன்னாசை யலையடிப் பட்டுவரு மின்பமாம்
புளிநத்தி லேற்றுவதுந்நீ
போனசென் மத்தினிற் செய்ததவ மாய்ந்துமிகை
போக்கியருள் புரிவதுந்நீ
மெய்ம்மையா யடியவரு ளத்துறைந் தவர்க்கென்று
மிக்கருள் சுரப்பதுந்நீ
மேலான கல்னியும் மழியாத செல்வமும்
மேவுறவ ளிப்பதுந்நீ
வேறொருவர் மனைமேவி யிரவாம லெந்நாளும்
வேண்டுவன தருவதுந்நீ
எம்மையாண் மாலினிரு கண்ணிகரும் வல்லிய
ரிணைந்துபடர் தருவுநீயே
யேழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
னின்னெபொ றுத்தருளுவா
யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
யீசகுரு நா தகுகனே. (அ)

மாருதப் பிரவல்லி தன்குதிரை முகமாற
 மாற்றிநன் முகமாக்கினை
 மன்னன்முசு குந்தனுக் குன்றம்பி மார்களை
 மன்பொருந ராக்கிவைத்தாய்
 மறைமுனி மகத்தில்வரு செச்சையை யிவர்ந்துதிரு
 வாகனமதாக்கி வைத்தாய்
 பாரினின் மலைக்குறவர் பால்வந்த வள்ளியைப்
 பற்றிமனை யாக்கிவைத்தாய்
 பாரிடமு னாதபடி பாடுநற் கீரனைப்
 படிமீது மீட்டுவைத்தாய்
 பண்டிதர்க ளீண்டியுறை சங்கத்தி ருந்துபொருள்
 பகரவும் பண்ணிவைத்தாய்
 சூருடல்பி ளந்துபின் கோழிமயி லாய்வரச்
 சொல்லடிமை யாக்கிவைத்தாய்
 தொல்பரங் குன்றினிற் றெய்வானை யம்மையைத்
 துணைமனைவி யாக்கிவைத்தாய்
 துய்யதோள் வீரனுக் குருவேலாங் காட்டியே
 தூயனாச் செய்துவைத்தாய்
 ஈருமிரு தலைக்கொள்ளி யெறுப்புபோ லலைந்திடும்
 மிழிஞனுக் கருளலரிதோ
 வேழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
 னின்னைபொ றுத்தருளுவா
 யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
 யீசகுரு நாதகுகனே.

(கூ)

உன்னையல் லாதுபிற தெய்வத்தை நேசிக்கி
 னுன்புகழ்க் கேற்றமாமோ
 வொப்பிலாக் கருணை தரு நாளெதுவென் றென்றுன்னி
 யுன்னியென் மனமுருகுதே
 யுற்றதுணை யானநீ யறியார்கள் போலொன்று
 முரையாதி ருக்கலாமோ
 மின்னையல் லாதுவமை யில்லாத யாக்கையின்
 மேவுபல னென்னைகொல்லோ
 மேனாளி னீட்டுதவ மில்லென்னு மக்குறையை
 வீட்டியருள் கூட்டலரிதோ
 விடையேறி யருண்மைந்த வுமைமாது பெறுகந்த
 வெற்றிவே லுற்றகைய
 அன்னையர்க ளிருவரையு மிச்சைகிரி யாசத்தி
 யாக்கிநடு வாகிஞான
 மானவடி வாகிமுது ஞானகுரு வாகிவழி
 யடியார்கள் பாவினுக்கே
 யாசையுற் றவர்மனப் படியெலா மாக்குவோ
 யருடரக் கலியுகத்தில்
 என்னையுனை யல்லாது கண்கண்ட தெய்வமிலை
 யென்றந்தை யன்னைகுருவே
 யேழையேன் செய்தபிழை யாதேனு முண்டாயி
 னின்னென்பா றுத்தருளுவா
 யெழில்வள்ளி கணவனே பொழின்மாவை நேயனே
 யீசகுரு நாதகுருகனே.

வாழ்த்து

ஆவுமந் தணரநம் வாழ்க வமரநு முகிலும் வாழ்க
கோவுந்செஞ் கோலும் வாழ்க கோயிலு மறையும் வாழ்க
பாவுமைந் தெழுத்தும் வாழ்க பற்பழு மணியும் வாழ்க
பூவுநல் லறமும் வாழ்க புனிதநு முறையும் வாழ்க.

மாவைச்
சுப்பிரமணியக் கடவுள் பதிகம்
முற்றிற்று

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம். 183-65.